

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

Cap. VII. Imperfectorum bonæ voluntatis consolatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

OFFICU-
LUM SPI-
RITUA-
LE.

men se à Deo exauditum iri; alter
verò pro re minima postularet,
sed non plenam fiduciam haberet
erga Dominum: ille qui rogaret
pro re maxima ac difficili, multò
citius ob meritū fiducię suę exau-
diretur, quàm alter qui rem modi-
cam modicā fiduciā postularet.

2.
Semper
obtinobit
quod pe-
tit, aut
quod me-
lius &
ad salu-
tem uti-
lim.

Si fortè piè petis ea quę tibi
utilia non sunt, dabit Deus quę
sunt utilia. Amantissimus Pater
est: dum postulas aureum spiri-
tuale, si denegat quod postulas,
facit hoc propterea, quòd tu par-
vulus nescires huiusmodi num-
mo bene uti: quoties tamen u-
num petis aureum, toties ille ti-
bi centum reponit in cælis. Fieri
non potest, ut etiam minima pre-
catiuncula ritè fusa, aut minimus
gemitus, minimumve suspirium
ad Deum piè emissum grandi fru-
ctu careat.

3.
Intelle-
tu &
spiritu
pariter,
quàm
corporeis
imagini-
bus oran-
du est
Deu.
Joan. 4.

Recita frequenter præcellen-
tissimam illam atq; suavissimam
precationem, quam Dominus nos-
ter Iesus Christus sacro ore suo
pronuntiavit, ac nos edocuit.
Et orando Deum, non imagine-
ris eum esse corporeum ac visibi-
lem; sed credens illum esse spiri-
tum, adora & precare in spiritu
& veritate. Concipe eum mente
ut supersubstantialem substan-
tiam: contemplare eum ut sum-
mam bonitatem summamque
charitatem, & intellectualem lu-
cem summè amabilem. Filium
tamen Dei, qui pro te factus est
homo, attende atque intueri ut
Deum & hominem.

CAPVT VII.

Imperfectorum bonę voluntatis
consolatio.§. I. IMPERFECTIO IN OMNIBVS
ALIQUA.

1. Nam etiam in magnis servis suis nervos ma-
nere permittit Deus:

2. Ne aliquis in vanam sui complacentiam
delabatur.

§. II. BONA VOLUNTAS.

1. Nunquam eam abiecit Deus, ne quidem in
imperfectu.

2. Et quid ea sit.

3. Quantum ab eā pondeat operum nostrorum
prestantia.

§. III. MORTIFICATIO.

1. Interna mortificatio necessaria est, & ab om-
nibus Sanctis exercitata: exterior non item; quā-
vis valde utilis sit.

2. Et pia gratulatione aliorum austeritas potest
feri nostra.

3. Humilitas imperfectos inter filios parvulos
Dei collocabit.

§. IV. VNIO OPERVM CVM CHRIS-
TI MERITIS.

1. Bona voluntas in seipsā pauperula, in Chri-
sto diuissima.

2. Ora igitur, ut suā abundantia Christum sup-
pleat penuriam meritorum tuorum.

3. Neque enim negabit Deus quod in Filij sui
nomine petitur.

4. Optimum igitur, opera tua cum Christi ope-
ribus & passionibus coniungere.

§. I. PERFECTIO BONÆ
VOLUNTATIS.

SI non potest esse perfectus sicut
Sopras, humilia te ipsum, & re-
signatus esto. Gratulare ex ani-
mo his qui perfecti sunt, Deum-
que glorifica, & ei gratias age pro
illorum perfectione. Solet verò
Dominus permittere, ut in plerif-
que electis suis sibi charissimis
semper aliquid vitii atque imper-
fectionis resideat, quòd sibi ipsis vi-
lescant, & humiles permaneant.

Reverà

SPECU-
LUM SPI-
RITUA-
LE.

Révèrà quidam † sanitatem ani-
mæ consecuti sunt, atque ad eum
virtutis gradum conscenderunt,
ut mortem ipsam fidenter subi-
rent potiùs, quàm in Deum scientes
ac volentes peccarent: & tamen
ipsi ignorantes se sanos esse,
semper timent atque anguntur,
nec aliud sibi persuasum habent,
nisi quodd debiles sint & infirmi.

Z.
Ne su-
perbiant,
& ut se
in Dei
volunta-
tem resi-
gnent.

Benignissimus sapientissimus-
que Conditor ex magna fidelitate
& dilectione, quam erga eos
habet, huiusmodi ignorantiam,
metù & pressuram in eis, quam-
diu vivunt, relinquit. Satis enim
ei perspectum est, illos ad eò fragi-
les esse, ut si se convaluisse pro-
comperito haberent, statim ad se-
ipsum cum vana sui complacentia
reflexerentur. Bonum illis est
eam perferre miseriam, in qua se-
se Deo humiliter resignant. Illos

* Pufil-
lanimes
bonæ
volun-
tatis in
vita se-
let De-
In mor-
te solat-
tuis do-
nare.

* tamen sub mortem ab huius-
modi ignorantia & longi tene-
bris pius Dominus eripere con-
suevit: donans illis firmam erga
se fiduciam, in qua etiam feliciter
ex hac luce emigrant.

§. II. BONÆ VOLUNTATIS
VIRTUS

1.
Deum nō
abiciet
bonam
volunta-
tem.

Nullo pacto diffidere debes,
propterea quod imperfectus sis:
Deus enim abicere non potest
hominem bonæ voluntatis. Ipse
penitus novit infirmitatē tuam,
& te blandē consolatur in Evan-

Quia nempe status gratiæ, & animæ
sanitas, excludit quidem peccatum mor-
tale, sed non omnes morbos & navos ve-
niales. Et sic Sani dicuntur, quia carent cul-
pa mortali; & simul infirmi, quia non ca-
teat culpa veniali.

gelio, ubi sancti Angeli narran-
tur Christo nato cecinisse verba
ista optatissima, *Pax hominibus bonæ
voluntatis.* Non dixerunt, Pax
hominibus magnæ vel perfectæ
sanctitatis, (quàmquam si hoc
dixissent, id quod maximè ve-
rum est, dixissent;) sed ut etiam
infirmi ac pusilli, qui bonæ vo-
luntatis sunt, consolationem ac-
ciperent, læti, dixerunt, *Pax ho-
minibus bonæ voluntatis.*

Luc. 24

Si facis rationabiliter * quod
in te est, & Deo placere verè desi-
deras; Deus haud dubiè conatū,
laborem, desiderium & bonam
voluntatem tuam eximiè aliquā.
do coronabit, etiam si piis operi-
bus, exercitiis, atque orationibus
tuis magna inæqualitas adiun-
cta, & multi defectus permisti
sint. Quamdiu enim non avertis
voluntatem tuam à Deo, & sæ-
piùs doles atque ingemiscis pro-
pter imperfectionem ac multipli-
ces offensas tuas, Deus pro ines-
tabili bonitate sua reputat opera
tua digna æterna remuneratione.
Quamdiu, inquam bonam vo-
luntatem retines, & humilitati
ceterisque veris virtutibus das o-
peram, atque à peccatis sedulò
abstines; places Deo, & in bona
conscientia tua, tanquā in amœ-
na paradiso, jucundè commorari
potes.

2.
In quo
consistat
bona vo-
luntas.
* Cum
auxiliis
gratiæ
faciens
quod in
se est,
corona-
bitur à
Deo ob
bonam
volun-
tatem
in eo
quod
facere
non po-
test.

Certè bona omnia ex volun-
tate dependent: & quando hu-
militatem, charitatem, vel quas-
libet alias virtutes habere appe-
tis, & id tota voluntate vis, facis-

3.
Ab ea
pendet
perfectio
& valor
operis.

SPECU-
LUM SPI-
RITUA-
LE.

quod potes; proculdubiò habes eas coram Deo. Iridem dum boni quidpiam facere ex animo desideras, sed non vales; Deus bonam voluntatem tuam pro opere suscipit. Et tam magnum est desiderium tuum apud Deum, quàm magnum cupis, atque integra voluntate vis illud esse. Itaque utiliter admodum potes ita orare: *O utinam, Domine, utinam pro honore nominis tui, haberem tantum amorem & affectum ad te, quantum unquam aliqua creatura habuit! Pie Iesu, peto & opto vehementer, ut plena voluntate & perfecto desiderio omni tempore erigam in te, sicut tibi placitum est: peto & opto toto corde, ut in omni virtute & sanctitate tibi perfecte placeam pro grata voluntate tua.*

§. III. MORTIFICATIO.

1. Non debes etiam pusillanimis effici, nec putare te remotum esse à Deo, propterea quòd forrè nequis magnam vitæ austeritatem præstare, vel quòd ad eam sectandam minimè sentis te intus trahi atque impelli. Neque enim in illa consistit vera perfectio, veraque sanctitas; sed consistit in propriæ voluntatis ac vitiorum mortificatione, consistit in vera humilitate atque charitate. Non legimus beatam virginem Mariam Dei genitricem tam rigidam duxisse vitam, quàm rigidam duxit sancta vidua Iudith; & tamen longè perfectior fuit quàm ipsa Iudith. Non omnes electi eadem viâ extrinsecus gradiuntur: at intrinsecus omnes

Austeritas exterior bona est, sed non necessaria, interior autem omnino excipienda.

omnino eandem viam terere debent, nempe viam humilitatis veræque charitatis sive sancti amoris. Nam & aliam viuendi rationem beatus Ioannes Baptista secutus est, atque aliam sanctus Ioannes Evangelista; & tamen quia vterque verè humilis erat, ac Deum proximumque verè diligebat, vterque Deo maximè placuit.

Lætare, & lauda Deum, cuius gratiâ plerique adiuti, rigidam ducunt aut duxerunt vitam: ita enim per piam gratulationem sinceramque dilectionem merita eorum efficiet quodammodò tua, & præmium atque gloriam recipies à Deo pro bonis quæ in alijs purèamas. Porro, pro vitæ austeritate quæ tibi deest, potes offerre Deo Patri ieiunia, vigiliam, tribulationes, & acerbissimam passionem Christi. Quòd si rationem viuendi aliquantò asperiores (Deo adiuuante) sectatus fueris, facito id simpliciter ad gloriam Dei; & non nimium innitaris neque confidas huiusmodi austeritati vel meritis tuis, verum spem omnem potissimum colloca in passione Christi & in satisfactione, expiatione ac meritis eius.

Non est quòd multum metuant imperfecti, modò semper ad meliora contendant (sanctum tamen Dei timorem nunquam deponere debent) non est, inquam, quòd inordinatè metuant. Christus enim in corpore suo mystico

2. Per piam gratiam nempe nostram merita nostra meritorum meritorum

Imperfecti per humilitatem in paucis Dei sunt adoptati.

DOM

SPECULUM SPIRITUALIS

non diligit solum oculos, id est perfectos: sed diligit etiam manus & pedes, diligit infima membra sua, diligit minuta vascula misericordiæ, quæ Sanguine suo & morte sua pretiosa mercatus est. Grandes filii Dei expeditè gradiuntur & currunt: parvi verò ægrè ac tardè incedunt. Beatus eris, si vel ex numero parvulorum filiorum fueris; nam & ipsi omnes regni cælestis erunt heredes. Qui creavit magnos, ipse idem creavit parvos: & Christus non minùs datus est in Salvatore parvis, quàm magnis. Fudit Sanguinem suum pro omnibus, omnes morte sua redimere voluit: nec ullus tanti beneficii expers est, nisi qui se illo culpâ suâ infeliciter privat.

§. IV. VNIO OPERVM CVM CHRISTO.

I. *In nobis egeni, in Christo sumus abundanter.*
 * Credemih, is qui verè humilis est & bonæ voluntatis, habet in Christo, pro devoto ac sincero cordis sui desiderio, quidquid boni sibi deest in seipso: habet in illo omnem sanctitatem atque perfectionem. Profectò enim ad hoc venit Christus in mundum, ad hoc incarnatus & passus est, ut peccatores sese humiliantes salvos faceret (eos ad æternam beatitudinem sublevando) ac pro eis satisfaceret, eorumque defectus suppleret sarciretque, & eos

a Pia praxis Blosiana, offerendi Deo Patri merita Filii, pro hominibus meticulosis, ad supplendum opera nostra defectuosa, crebrò occurrit, & videri potest de ea re iterum Consolatio pusillanimum cap. xxx. §. 11.

meritis suis locupletaret. Tànquam fidissimus parens thesaurizavit filiis suis, quos ab æternitate dilexit.

Ora igitur cum, ut ipse integrè pro te respondeat, satisfaciat atque suppleat: ora, ut meritis ac virtutibus suis egenam animam tuam exorner. Atque hoc petendo, spera certò & crede, illum pro immensa bonitate sua facturum quod humiliter postulas. Nam si dubius nimitumque meticulosus permanes; similis es ei, qui vilibus sordidisque vestimentis exutus, & repentè indutus Regiis, non novit decenter atque compositè pro exigentia ipsorum vestimentorum Regalium incedere; sed pro morum rusticitate, cui assuetus est, ineptè & incivilliter graditur. Offer Deo Patri in plenam expiationem peccatorum tuorum, & in suppletionem meritorum quæ tibi desunt, ipsum unigenitum Filium ejus Iesum Christum: offer omnia quæ ille pro te fecit ac pertulit: offer incarnationem, vitam, labores, passionem, cruciatus, Sanguinem & mortem ejusdem Redemptoris tui. Cujus quidem oblationis dignitas & præstantia homini prorsus incomprehensibilis est. Nulla scelera tam gravia & enormia esse possunt, quæ non meritis Christi & pretioso Cruore eius in homine bonæ voluntatis deleantur.

b Quando ex sese confert ad actus penitentia quidquid in sese habet & potest. Nempe cum auxilio gratia Dei.

2.
Orandum igitur, ut defectum nostrum suppleat per sua merita.

SPECU-
LUM SPI-
RITUA-
LE.

3.
Nihil ne-
gatur o-
ranti per
Christū.
Matt. 7.
& 21.
Marc. 11.
Ioa. 14.

4.
Coridi &
meritū
Christi
nostra
commen-
demus.

* Pau-
per in
se, dives
est in
Christo;
quia
parti-
ceps est
thesau-
ri meri-
torum
Christi.

Potes etiam dicere Deo Patri:
*Pater clementissime, rogo te per dilectū
Filium tuum Iesum Christum, ut mei
miserearis, & hoc vel illud mihi dones ad
eternam laudem nominis tui.* Nam
quandocumque aliquid piè, &
sanctè petitur in nomine Filii,
sive per Filium, Deus Pater gra-
tissimam habet eam petitionem,
cū nihil illi charius sit ipso Fi-
lio suo.

Commenda bona opera & ex-
ercitia tua sacratissimo atq; mel-
lissimo cordi ejusdem Iesu Christi
emendanda perficiendaque: ma-
ximè enim id expetit cor illud
amantissimum, & semper paratū
est imperfecta tua excellentissimo
modo perficere. Gaude & exul-
ta, quia quantumvis * pauper sis
in teipso, admodum dives es in
Redemptore tuo, qui meritorum
suorum participem te esse voluit,
qui pro te homo factus est, pro te
jejunavit, laboravit, cruciatus
pertulit, Sanguinem fudit, &
animam posuit. Ingentem pror-
sus thesaurum in illo repositum
habes, si tamen verè humilis &
bonæ voluntatis es.

C A P V T VIII.

Schola humilitatis & patientiæ.

§. I PRÆCONIVM HVMILITATIS.

Pulchra descriptio encomiastica humilitatis.

§. II. ACTVS EIVS PRÆCEPI.

1. Cognoscere & agnoscere, se nihil esse aut
posse sine Dei gratia, nisi peccare.
2. Agnoscere, omnia bona sua, Dei esse dona;
illum propterea in eū, non se, laudandum.
3. Sentire se dignū esse, quem omnia affligant,
& contemnant: idē, si eveniat, non solum idē nō
murrari, sed potius letari.

4. Imputare afflictiones suas peccatū suū: &
inde timorem simul ac spem concipere, tanquam à
paterna Domini Dei castigatione.

5. Diligere ipsos etiam hostes suos, exemplō
Christi.

6. Tolerare longanimitè omnem marorem un-
decumque proveniat, & quantumcumque dures,
pro Dei amore.

§. III. PATIENTIÆ VIRTVS.

1. Tribulatio patienter pro Deo tolerata, certū
signum divinæ electionis.

2. Quapropter Deus, quasi delectatus patientiā
suorum, facit cum tribulatione proventum.

3. De manu ergo illius omnia suscipienda, ut ille
laudetur, timeatur, ametur: non vidē de manu
creatura, quibus tantum Deus ut instrumentis
utitur.

4. Etiam cū tu ipse tibi causa es malorum,
licet dolere debeas de offensa, afflictionem tamen
ipsam velut de manu Dei letanter suscipe.

§. I. LAVS HVMILITATIS.

QUANTIS præconiis digna
est sancta humilitas! Moneo
iterum atque iterum, ut hanc vir-
tutem præcipuè secteris: nam &
Christus hanc potissimum nos dis-
ciscere à se voluit. Ait enim: *Dis-
cite à me, quia mitis sum, & humilis
corde.* Hanc semper & exemplo
& verbo docuit. Vnde rursum
ita loquitur: *Nisi conuersi fueritis, nō
& efficiamini sicut paruuli, non intra-
bitis in regnum celorum.* Hanc a-
mantissimè respexit in Virgine
matre sua, sicut ipsa testatur di-
cens: *Respexit humilitatem ancillæ
sue.* Per hanc maximè Sancti om-
nes fuerint & sunt homines se-
cundum cor Dei. Breuiter, in hac
virtute consistit tota Christianæ
sapientiæ disciplina. Si tu non
desideras nec conaris esse humi-
lis, frustra tibi persuades quòd
possideas charitatem, & quòd
amœnam habitationem in te in-
veniat Spiritus sanctus, qui non

requie-